Rok XVII[ty]. Nr. 31.

Szkółka niedzielna

Módl się i pracuj, a będziesz szczęśliwy.

Leszno. — Niedziela dwunasta po Zielonych Świątkach, dnia 7. Sierpnia 1853.

Religia.

Obrazy Messyasza w Starém przymierzu.

(Ciąg dalszy.)

Osmy obraz: *Baranek wielkanocny.*

1. Baranek wielkanocny, czyli pascha, powinien być bez zmazy.	1. Pan Jezus jest barankiem Bożym bez zmazy, samą czystością.
2. Barankowi wielkanocnemu nie było wolno nóg łamać.	2. Na krzyżu nie łamano nóg Panu Jezusowi, chociaż to dwom obok ukrzyżowanym uczyniono.
3. Baranka wielkanocnego wolno tylko było pożywać z praśnym chlebem, tj. chlebem niekwaszonym.	3. Pana Jezusa wolno tylko pożywać z największą czystością serca, bez kwasu jakichkolwiek grzechów.
4. Baranka wielkanocnego można tylko było pożywać z gorzką sałatą.	4. Pana Jezusa można tylko pożywać z gorzką sałatą umartwienia i pokuty.
5. Ci, którzy baranka wielkanocnego pożywali, musieli mieć opasane biodra, kij w ręku, obuwie na nogach, i tak być przygotowanymi do podróży.	5. Ci, którzy Pana Jezusa pożywają, powinni mieć biodra opasane na znak czystości, kij w ręku na znak siły do oporu przeciw złemu i obuwie na nogach jako podróżni, którzy dążą do nieba.
6. Wszystkie domy, krwią baranka wielkanocnego namazane, minął anioł pański.	6. Wszyscy, którzy krwią Jezusa Chrystusa są naznaczeni, godnie ją przyjąwszy, zostaną zachowani od Pana, gdy przyjdzie dla zatraty złych.

Dziewiąty obraz: *Manna.*

1. Manna była pokarmem, który z nieba padał.	1. Pan Jezus jest chlebem żywym w Najświętszym Sakramencie, który z nieba przyszedł.
2. Manna była tylko dla Izraelitów.	2. Najświętszy Sakrament służy tylko dla Chrześcian.
3. Mannę otrzymali Izraelici dopie-	3. Najświętszy Sakrament otrzy-

ro wtedy, gdy przeszli przez morze Czerwone.	mają Chrześcianie dopiero po chrzcie świętym, wyobrażającym przejście przez morze Czerwone.
4. Manna zastępowała wszystkie inne pokarmy.	4. Najświętszy Sakrament jest chlebem, który wszystkie potrzeby duszy zaspokaja.
5. Manna zawiera w sobie smak rozmaity.	5. Najświętszy Sakrament różne skutki wywiera: wzmacnia słabego, pociesza zasmuconego, oświeca ducha i zapala serce.
6. Manna padała tak długo, dopóki lud na puszczy zostawał.	6. Najświętszy Sakrament udziela się ludziom tak długo, dopóki zostają na ziemi.
7. Manna ustała, skoro żydzi weszli do ziemi obiecanéj.	7. Najświętszy Sakrament ustanie, skoro przejdziemy do nieba.

Dziesiąty obraz: *Ofiary*.

1. Mojżesz wystawił ółtarz na utwierdzenie starego przymierza i otoczył go dwunastu słupami, które dwanaście pokoleń Izraela przedstawiały.	1. Pan Jezus wystawił także ółtarz na utwierdzenie nowego przymierza i otoczył go dwunastu apostołami, którzy kościół przedstawiali.
2. Mojżesz dopiero wtedy składał ofiarę, gdy zstąpił z góry i odebrał przykazania boże.	2. P. Jezus złożył ofiarę, gdy zstąpił z nieba i przyniósł nowe przykazania boskie.
3. Mojżesz zabija zwierzęta ofiarne i kropi lud krwią z nich wytoczoną.	3. P. Jezus ofiaruje siebie samego i daje krew swoję apostołom do picia.
4. Mojżesz kropi krwią zwierząt ofiarnych i wymawia te słowa: „to jest krew przymierza, które Pan z wami zawiera.“	4. P. Jezus podaje krew apostołom i mówi te słowa: „to jest krew nowego przymierza, które Pan z ludźmi zawiera.“
5. Ofiary starego przymierza są krwawe i bezkrwawe.	5. Ofiara Pana Jezusa jest krwawą na górze Kalwaryi, a na ółtarzu bezkrwawą.
6. Przy krwawych ofiarach starego przymierza zabijano zwierzęta ofiarne.	6. Przy krwawéj ofierze nowego przymierza równie Syn boży zabitym zostaje.
7. Przy bezkrwawych ofiarach starego przymierza nie zabijano zwierząt ofiarnych.	7. Przy bezkrwawéj ofierze nowego przymierza nie zostaje Syn boży zabitym, jak na górze Kalwaryi.
8. Zewnętrzna postać bezkrwawéj ofiary starego przymierza składała się z mąki i wina.	8. Zewnętrzna postać bezkrwawéj ofiary nowego przymierza składa się z chleba i wina, które się w ciało i krew Pańską zamienia.
9. Ofiary starego przymierza miały czworaki cel: pokłon, dziękczynienie, błaganie i pojednanie.	9. Ten sam cel ma także ofiara nowego przymierza.

Jedenasty obraz: *Wąż miedziany.*

1. Izraelici zostali ukąszeni od wężów, śmierć sprawiających.	1. Rodzaj ludzki został ukąszony w osobie Adama od piekielnego węża, śmierć sprawiającego.
2. Bóg wzruszył się nad nieszczęściem ludu izraelskiego, które węże sprawiły.	2. Bóg wzruszył się nad nieszczęściem ludzi, które wąż piekielny sprawił.
3. Bóg kazał uczynić miedzianego węża i powiesić go wysoko.	3. Pan Jezus stał się człowiekiem i wzniósł się na rozkaz swego Ojca na krzyżu.
4. Wszyscy, którzy na miedzianego węża patrzeli, zostali z swych ran wyleczeni.	4. Wszyscy, którzy z wiarą i miłością na Jezusa Chrystusa patrzą na krzyżu, zostają wyleczeni od ukąszenia piekielnego węża.
5. Wąż miedziany był tylko na widok **jednego** ludu wystawiony.	5. Pan Jezus wystawiony jest na widok **całego** świata.
6. Wąż miedziany nie długo był wystawiony na widok ludu.	6. Pan Jezus wystawiony jest na zawsze na krzyżu, aby leczyć rany, które grzechy ludziom aż do końca świata zadawają.
7. Ukąszenie węża mogło tylko być uleczone wejrzeniem na węża miedzianego.	7. Rany, które grzechy naszéj duszy zadają, mogą tylko być uleczone wiarą w Jezusa Chrystusa.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Gospodarstwo domowe.

Solenie, peklowanie i wędzenie mięsa.

(Ciąg dalszy.)

Dotąd podaliśmy sposób nasolenia mięsa do peklowania przeznaczonego; inny zupełnie jest sposób nasolenia mięsa do wędzenia. Z wołowego mięsa najlepszą do wędzenia jest pierś i żebra. Mięso to soli się sposobem wyżéj podanym, ale zostawia się tylko 3 tygodnie w soli.

Z wieprza najlepiéj się wędzą słonina, szynki, krzyż i schaby.

Kawały te nacierają się solą i saletrą, któréj się ½ łóta na funt soli bierze, układają się w wannie warstwami i polewają 5 lub 6 razy dziennie zupą solną. Słonina przekłada się co czwarty dzień, tak, ażeby spodnie kawały się na wierzch dostały. Słoninę trzyma się 3, a szynki i schaby 4 tygodnie, a inne kawały tylko dni kilka w soli.

Upowszechnionym u nas jest zwyczaj przy soleniu szynek, iż sól i pieprz, za pomocą kończatego narzędzia jakiego, przy kości o ile tylko można jak najgłębiéj się wprowadza, w tém mniemaniu, iż tym sposobem szynka się dłużéj i lepiéj konserwuje. Mniemanie to jednakże zupełnie jest mylném, a sposób nawet szkodliwym. Przez wpychanie bowiem pieprzu i soli w głąb szynki, oddzielamy mięso od kości i wprowadzamy weń powietrze, a skutkiem tego zgnilizna i robaki, które się w tém właśnie miejscu najprędzéj zalęgają.

Co się tyczy trwałości szynki, to nie pieprz, ale jedynie sól tylko się przyczynia, ztąd też około kości tyle solą nasypać trzeba, o ile się da bez odry-

wania mięsa od téjże. Jeżeli zimową porą szynki się nasolają, które latem dopiero konsumowane być mają, natenczas wcale pieprzu nie potrzeba, który smaku szynki nietylko nie polepsza, ale nawet delikatność jéj psuje.

Podawszy sposób zwyczajny solenia szynek, u nas po większéj części już upowszechniony, nie omieszkuję zwrócić uwagę Publiczności na następujące jeszcze sposoby:

1. Na szynkę 12to-funtową rachuje się 2 łóty saletry, $\frac{3}{4}$ funta soli, i jeden łót czarnego pieprzu. Tą mięszaniną naciera się szynkę i zostawia ją się 3 dni; po 3. dniach wlewa się nań $\frac{1}{2}$ funta syropu, poczém znów 24. godzin leżéć powinna; odtąd zaś przez 4 tygodnie codziennie raz się przewraca, wcierając w nią za każdém przewróceniem płyn na niéj pozostały. Po dopełnieniu tego, przez 4 tygodnie kładzie się szynka na 12 godzin w zimną wodę, z któréj wyjąwszy i obsuszywszy ją, w wędzalni wiesza.

2. Sposób solenia szynek westfalski. Do szynki wielkiéj, bierze się 2 funty soli, $2\frac{1}{2}$ łóta saletry, $\frac{3}{4}$ funta cukru brunatnego, i $\frac{1}{2}$ kwarty starego piwa. — Wszystko to gotuje się, i warem tym polewa się szynkę; poczém przez dni 16 codziennie się szynkę przewraca i dokładnie naciera.

3. Sposób amerykański solenia szynek. Bierze się 4 części soli i jednę część czysto przesianego popiołu, i zmięsza się dobrze. Tą mięszaniną posypuje się każda szynka na jeden cal grubości. — Szynki mniejsze zatrzymują się pięć, cięższe zaś sześć do siedm tygodni w zupie solnéj (na 75 funtów mięsa bierze się zwykle $\frac{1}{8}$ szefla berlińskiego soli); potém wyjmują się z soli, obmywają się wodą letnią, wycierają czystym płatem, ażeby je oczyścić z wszelkich cząstek soli i popiołu, i tak oczyszczone maczają się dopiero w farbie mięsnéj, składającéj się z miałkiego, letnią wodą rozczynionego popiołu. Farbą tą powleczona szynka bezpieczną jest od much i od wypotnienia tłustości. (Dokończenie nastąpi.)

Rozmaitości.

Kto się we Francyi zestarzeje, może czego dożyć. Wdowa Grandford w Lugdunie była 140 lat stara i dożyła trzynaście rządów francuskich. Urodziła się pod Ludwikiem XIV. i widziała po sobie następujące rządy: Ludwika XV., Ludwika XVI., rzeczpospolitę, dyrektoryat, konsulat, piérwsze cesarstwo, restauracyą stu dni, Ludwika XVIII., Karola X., Ludwika Filipa, drugą rzeczpospolitę, a na ostatku drugie cesarstwo. Umierając, rzekła ta znużona rządami babunia: cieszę się, iż nie byłam mężczyzną i nie musiałam hołdować, boby mi tych przysiąg było za wiele.

Przysłowia.

1. Od łyczka do rzemyczka, a od rzemyczka czeka szubieniczka.
2. Nie każdy kąsa, co wąsami trząsa.
3. Słówko wróblem wyleci, a powraca wołem.
4. Trudno tego wodzić, co sam nie chce chodzić.
5. Karanie słuszne, lekarstwo duszne.

Nakładem i drukiem *Ernesta Günthera* w Lesznie. — (Redaktor: *J. Kotecki* w Kościanie.)